

Чиновници

Цинизам нашег времена се можда најбоље исказује у појачаним фрустрацијама јавних медија који настоје да нам моделују свест према бастардним узорима у свету већ застарелих и напуштених пројеката. Уосталом, рекло би се да поједини немогући концепти због исказаних дегенеративних особина, код нас постају наказни модел понашања власти која безобзирно преокреће појмове и грубо удара на саме основе хуманистичког искуства српског народа.

Да ли је баш тако?!

Ако није, како онда објаснити појаву неидентификованих чиновника, “експерата” фулбрајтовске и сорошевске провенијенције на кормилу власти, који, испуњени личним анимозитетом према свему креативном, према свему што се идентификује као могућ и континуитет српске културне традиције, заустављају и руше свако духовно прегнуће, укидају институције и воде прави крсташки рат против дела српске интелигенције насрћући чак и на њихова грађанска права? Ко су заиста ти анонимни преиспитивач и дела потврђених од културне историје народа, ти творци нових Индеха либрорум прохибиторум, идеолози ретке измаглице са непријатним мирисом устајале немоћи, ако не чиновници тзв. новог светског поретка, али не правог, већ оног чаршијског, вашарског са бљутавим укусом осујећености дојучерашњих слугу јучерашњег режима а данашњих “господара” и осветника над онима који их никада нису ни запазили. Уосталом, то је судбина полтрона свих режима, па и овог. Да пропадну и нестану без трага што је аутентичан доказ њиховог фактич ког непостојања. Пошто се име без дела тешко памти, лако и упечатљиво се намећу својим особинама које их животно и незаборавно представљају. Често без сексуалне идентификације, увек без личног достојанства, испуњени су собом, нарцисоидни и надобудни, помало подсећају на Гогољеве чиновнике а више на Бројгелове демоне, надувени доктори са тезама о сопственој величини и генијалности, нпр. “мијачолози” (за име божје! па они докторирају једни на другима и једни код других), оних, дакле моралних својстава којима се обично слика грађански шљам подобан за свако непочинство. Као што су амбиције сваког признатог или непризнатог локалног генија неизмерне, тако је и са нашим данашњим просветитељима који у центар својих промена стављају тзв. дисконтинуитет што у пракси пре свега значи укидање континуитета нашег духовног развоја и поништавање остварених вредности српске културе. Оволико одсуство разумевања сваког племенитог прегнућа довело је “наше” Министарство културе и његов труст мозга и експерата у ситуацију да непобитно укида традиционалне манифестације, те систем награђивања креативности и свих осталих културноуметничких стварања, не би ли у оствареном мраку попалили ритуалне и обредне пламичке својих концепата Србије очишћене од српства. Како су за њих страшне речи Србија, Срби, патриотизам, ћирилица, српска духовност, национална култура, како их неоспорна чињеница да су у рату са неизмерном силом народа и његовом креативном енергијом, обеспокојава и страши. Е, тај страх је једна од неминовних психолошких детерминанти мржње. Друга, такође неминовна, јесте неспособност схватања сложености духовног бића једног народа, па макар то био и српски. Ах чиновници, чиновници, доктори чиновници! Ни Драма вам се не свиђа иако је она више дело ваше него наше.

Драма нашег и нашег народа уколико ми припадамо истом народу. Можда ће некога ови еуфемизми подстаћи да ствар погледа и са друге стране, да схвати део наказности времена у којем живимо и опасност у коју нас уводе ови бездушни планери будућ ности. Иако воле да се

представљају као носиоци идеја и праксе новог светског поретка у нашој средини, мислимо да те амбиције треба посматрати без зазора и комплекса, те да је неопходно дефинисати им службу и циљеве којима они служе, јер слуге народних непријатеља не могу бити српски господари. Вероватно би било погубно отворено им не представити дубину моралне провалије на чијем се дну они труде. Због њихових потомака, уколико их имају, због срама, ако знају шта је осећање стида и неизмерне штете, рекли бисмо, рана које свакоднево незграпно и страшно наносе на тело нашег духовног бића, било би неопходно да одговоре бар на нека питања која се данас постављају пред све нас, дакле и њих и нас, заједно:

Какав је то медијски континуитет НАТО-сатанизације српског националног програма, куда иду наше националне институције, какви су то ждановистичко-макартијевски критеријуми којима теже да стандардизују креативно мртвило у земљи, зашто практично укидају уметничка удружења, због чега су медији јавне комуникације блокирани и режимски усмеравани до незапамћене мере у светској историји репресије? Пошто је очигледно да Сорошева фондација више није заинтересована за финансирање рушитеља дојучерашњег социјалистичког режима, српска влада која у целини постоји на грбач и српског народа, преузима функцију Џорџа Сороша и окреће новац опљачканих и одраних српских грађана против њихових капиталних интереса. Да ли ли је могуће да ови Буриданови магарци на кормилу државе не могу већ трећу годину да се определе између таквих пластова сена као што су Соланина Уставна повеља, Устав Србије, ванредни или редовни парламентарни избори и да ће на крају затечени незајажљивом грамзивошћу за влашћу пасти у дефинитиван политички колапс и срам пред лицем цивилизованог света и сопствене земље. И док мафија, како јој нежно тепа министар унутрашњих послова придружена Ђелићевом пореском систему и даље хара већ еклатантно пауперизованим економским подручјем Србије, док се гомилају редови гладног народа пред контејнерима и народним кухињама (што је признаћете прилично тричава разлика у квалитету исхране), док се трују десетине хиљада људи загађеном и затрованом водом у читавим комунама, док се, у стотинама хиљада, драстично увећава број незапослених, док се српске фабрике које су ову земљу довеле у раван средње развијених привреда у свету продају у бесцење, уредбама Владе Србије народно и радничко власништво отима, па чак и практично поклања дубиозним и правно неидентификованим пословним партнерима дотле нам чиновници и доктори чиновници пишу, причају и приказују друштвене бајке познате из послератног периода комунистичке обнове која практично и јесте генеза досовске олигархије коју они еуфемистички називају демократијом.

Интересантна је ту и улога (реч је ипак о позоришту) тзв. “невладиних организација” (морално и политички подобних) које треба у целини да замене друштвене организације и удружења грађана у области културе и културно-уметничког стваралаштва, како би “жене у црном” и неке друге секте преузеле духовни барјак и увеле српски културни круг у простор нових ритуала црне магије. Очигледно је да је овога пута намера досовских првосвештеника да своје обредно жртвовање уз дубоко религиозно обожавање Запада спроведу над целовитим културним корпусом Србије, да инсталишу нови српски поредак ништавила (“елилим” што би рекли Јевреји) који има задатак да апсолутно нивелише умове, потребе разума, традицију и баштину, чак и примарне антрополошке инстинкте за елементарном просвећеношћу. Јер њима је све што је српско кич, а кич је реч које се ови надобудни чиновници-редитељи савременог балканског театра бруталности највише гаде. С обзиром на бројне атрибуте промена (бездушна пљачка, крађа, корупција, злочин, фриволне лажи, итд.) које нам заиста у потпуности мењају традицију и укидају право на самосвојност живота, безбрижну шетњу улицама и слободу пазарења по радњама, пре него што бисмо поставили нека фундаментална питања, можда би требало схватити суштину Хамлетове запитаности (на даскама), тај горки укус неправде (на даскама), која је озлоједила младог краљевића на даскама, као нашу сопствену гаму злочина која нам градске улице у животу свакодневно натапају крвљу невиних, а можда и оних других жртава.

“Бити ил’ не бити, то је питање” које се, пре свих осталих, поставља пред нас.

И као директна његова консеквенца још и потпитање: Са њима, или без њих?! Јер како са страним слугама који мисле да су домаћи господари изаћи на крај, како их зауставити у њиховим рушилачком походу, како спасти земљу и њен државно-национални интегритет, и најзад, како ослободити тело ове земље од злоћудних тумора који опасно прете да се развију у незаустављиву метастазу, а онда дефинитивно и заувек: “Збогом Србијо!”? Пошто је заиста тешко замислити пропаст или смрт једног народа у његовом дубоком сну, без обзира на тежак мамурлук који нас чека, буђење је ипак категорички императив. Макар колико Србија била Трнова Ружица као зачарана земља шарма, лепоте и љупкости, њену бајку нису створили писци који воле децу, већ чиновници реформатори који се возе у блиндираним џиповима а не на белим коњима.

Можда је по овим модерним и свемоћним мудрацима одговор на Хамлетово питање “Бити ил’ не бити?” Митровићева свиња реформатор. У том случају бисмо били спремни да повучемо све што смо напред рекли о домаћој традицији.

21. јануар 2003. г. у Београду